

5. LUKU

BABYLONIN KANSALLISSEKAANNUS SUUREN TUOMIOISTUIMEN EDESSÄ

Hallitsevat mahdit ovat ahdingossa ja näkevät tuomionsa tulevan — Ahdingon pelossa ne tekevät liittoja keskenään ja odottavat turhaan kirkolta sen muinaista valtaa — Ne lisäävät armeijojaan ja laivastojaan — Maa- ja meri-sotavalmistukset — Täydelliseksi tehdyt sotavarustukset — Herättäkää sankarit, takokaa vantaanne miekoiksi jne. — Huuto: ”rauha, rauha!” vaikka ei rauhaa olekaan

”Sillä ne ovat koston päiviä, jotta kaikki toteutuisi, mikä on kirjoitettu ... Ja maassa kansoilla (on) ahdistus, ja he ovat epätoivossa meren pauhun ja hyrskyn vuoksi. Ja ihmiset menehtyvät pelätessään ja odottaessaan sitä, mikä kohtaa maanpiiriä, sillä taivasten voimat järkkyvät. Ja silloin he näkevät Ihmisen Pojan tulevan pilvessä suurella voimalla ja kirkkaudella.”

”Viellä kerran minä järkytän maan, jopa taivaankin. Mutta tuo 'vielä kerran' osoittaa, että ne, jotka järkkyvät, koska ovat luotuja, tulevat muuttumaan, jotta ne, jotka eivät järky, pysyisivät ... sillä meidän Jumalamme on kuluttava tuli.” — Luuk. 21:22,25-27; Hebr. 12:26-29

ON HYVIN selvää, että kristikunnan hallitsevat mahdit huomaavat, että tuomio niistä on käynnissä, ja etteivät ne ole varmoja vallastaan. Disraeli sanoi ollessaan valtioministerinä, puheessaan 2 p. heinäkuuta 1874 (juuri elonkorjuun eli tuomiopäivän alussa), Englannin parlamentille näin:

”Maailman suuri, ratkaiseva koetushetki on lähempänä kuin moni luuleekaan! Miksi kristikunta on niin uhattu? Pelkään, että sivistys on luhistumassa kokoon ... Kaikkialla on tyytymättömyyttä, kansoilla on ahdistus, ja ihmiset menehtyvät pelätessään ... Jokainen huomaa tämän. Ei kukaan, joka joskus lukee sanomalehteä, voi olla huomaamatta, kuinka valtiotaivaan horisontti täyttyy myrskypilvistä ... Siitä täytyy syntyä kauhea purkaus. Jokaisen Euroopan hallituksen valtaa levottomuus. Jokainen kuningas ja hallitsija seisoo käsi miekan kahvassa ... Me elämme ennen kuulumattoman säikähdyksen aikaa. Me lähestymme loppua.”

Jos näkymä oli sellainen tuomion alussa, kuinka paljon selvemmat ovatkaan nyt ajanmerkit! Seuraava oli ”London Spectatorissa”:

”Mikä on syynä siihen levottomuuteen, joka vallitsee Euroopassa? Etupäässä lienee siihen syynä se epätoivon aalto, joka nyt käy läpi koko sen maiden. Tällä epätoivolla on perustuksensa osittain taloudellisessa ahdingossa ja siinä, että anarkia on yhtäkkiä esiintynyt maailmassa voimana ... Valtiomiehet odottavat vaaraa aina alhaalta päin, pommimurhayrityksestä. Itse asiassa näkevät he, että anarkistit muodostavat ainoastaan sen lauman etujoukot, joka hyökkää sivistystä vastaan ja murentaa vallallaolevan järjestyksen, jos ei sitä voida lepyttää tai voittaa ... Tämä epätoivo on nyt paljon suurempi aineellisen ahdingon takia.”

Esitämme aineesta ”Kansojen ahdinko”, josta puhui Jas. Beck, Esq., ”The Christian Statesmanin” (kristitty valtiomies) mukaan seuraavaa, mikä on vilpitiön kuva levottomasta ajastamme:

”Menneenä vuosisatana, joka alkoi Napoleonin kanuunain jyrinällä Marengon luona ja päättyi samanlaisella jyrinällä sekä Itä- että Länsimailla, ei ollut yhtään rauhan vuotta. V:n 1800 jälkeen on Englannilla ollut 54 sotaa, Ranskalla 42, Venäjällä 23, Itävallalla 14 ja Preussilla 9. Siis 142 sotaa viiden kansan osalle, joista ainakin neljällä on Kristuksen evankeliumi valtiouskontona. Kristillisen aikakauden sarastuksessa oli Rooman vallan vakituinen armeija Gibbonin mukaan

noin 400,000 miestä, mutta tämä oli jaettu koko Eufratin ja Temsin väliselle alueelle. Nyt on Euroopan sotajoukkojen luku yli 4,000,000, paitsi varajoukkoja, joita on vähintään 16,000,000, jotka ovat palvelleet armeijassa pitemmän tai lyhyemmän ajan. Viimeisenä kahtenakymmenenä vuotena ovat armeijat kasvaneet melkein kaksinkertaisesti, ja Euroopan valtiovelka, joka suurimmaksi osaksi on otettu sotavarustuksien tähden ja pantu kansan niskoille, on kasvanut tuohon ennenkuulumattomaan 23,000 miljoonan dollarin summaan.

”Keihään, peitsen ja taistelukirveen on nykyajan ihminen pannut pois lasten leikkikaluna. Niiden sijassa ovat tuliaseet, joiden hävittävät seuraukset uhmailevat kaikkea kuvailua. Savuttoman ruudin keksiminen aiheuttaa sen, että hävitys tulee täydelliseksi. Metzlin luona lakaisivat kuularuiskut eräässä taistelussa 6000 saksalaista kymmenen minuutin kuluessa. Plevnan luona kadotti Skobelev lyhyen hyökkäyksen aikana 100 metrin matkalla 3000 miestä, mutta kuularuiskulla ja kivääreillä on nyt viisi kertaa niin suuri hävittämiskyky. Ajatus tulevasta teurastuksesta voi sen tähden saada sekä sydämen että järjen seisahtumaan.

”Ei mikään ole selvempää kuin että ihmiskunta on tienhaarassa. Varustukset ovat saavuttaneet huippunsa. Euroopan enempi varustautuminen on mahdoton. Italia on jo vararikon partaalla sotavarustustensa tähden, ja siellä voi minä hetkenä hyvänsä tulla vallankumous. Monet ajattelevat sanomalehtimiehet arvelevat, että Euroopan kansojen sen tähden täytyy joko alkaa sota tai riisua aseensa. Kuinka sattuvasti Mestari ennustikaan: ’Maassa (on) kansoilla ahdistus ... Ja ihmiset menehtyvät pelätessään ja odottaessaan sitä, mikä kohtaa maanpiiriä.’”

Sosialismin ilmaukset Saksan valtiopäivillä, Belgian parlamentissa ja Ranskan kamarissa eivät ole ollenkaan olleet omiaan vähentämään vallassaolijain pelkoa. Sosialistiset puoluejäsenet Saksan valtiopäivillä kieltäytyivät ottamasta osaa keisarille kohotettuun eläköön huutoon eivätkä nousseet edes ylös paikoiltaan. Belgiassa vastasivat sosialistit parlamentissa ehdotettuun, kuninkaalle kohotettuun eläköön huutoon — kuninkaan kun katsottiin olevan ylimysten ja pääoman puolella — huutamalla: ”Kauan eläköön kansa! Alas kapitalistit!” Ja Ranskan kamarin jäsenet selittivät, kun heidän sosialistisia ehdotuksiaan ei suosittu, että vallankumous suoritaisi sen, mitä nyt rauhallisesti pyydettiin, mutta mikä hylättiin.

On myös merkille pantava, että Saksan valtiopäivät hylkäsivät erään sosialisteja vastaan kohdistetun lain, ja Lontoossa kasvaa sosialismi alituisesti. Mahtavin työväenpuolue Englannissa on kokonaan sosialistinen järjestö. Se odottaa ennen pitkää veristä vallankumousta, josta seuraisi, että sosialistinen tasavalta perustettaisiin nykyisen kuningasvallan raunioille.

Ei ole siis mikään ihme, että kuninkaat ja hallitusmiehet ryhtyvät erityisiin toimenpiteisiin suojellakseen itseään ja etujaan uhkaavalta vallankumoukselta ja maailman laajuiselta anarkialta. He koettavat yhdistyä toistensa kanssa, mutta heidän keskinäinen epäluulonsa on niin suuri, että heillä on hyvin vähän toivoa mistään yhdistymisestä. Kansat kadehtivat ja vihaavat toisiaan, ja niiden sitoumukset riippuvat ainoastaan niiden omista eduista. Sen tähden voivat niiden liitot kestää ainoastaan niin kauan kuin niiden itsekkäät suunnitelmat sopivat rinnatusten. Niissä ei ole mitään hyvänsuopeutta tai rakkautta, ja päivittäinen sanomalehdistö on alituisena todistuksena siitä, että kansojen on mahdotonta löytää sellaista valtiotaitoa, joka saattaisi ne kaikki sopusointuiseen yhteistyöhön. Turha on niin muodoin toivo, jonka odotetaan tulevan valtojen yhteen liittymisestä.

Kirkkolaitos ei ole enää turva!

Kun mahtavat ainakin osaksi huomaavat tämän, suuntaavat he katseensa ahdistuneena kirkon puoleen (ei uskollisten harvojen pyhien puoleen, jotka Jumala tuntee ja tunnustaa seurakunnakseen, vaan suuren nimiseurakunnan puoleen, jonka ainoastaan maailma tunnustaa). He haluavat katsoa, olisiko sillä siveellistä vaikutusta tai kirkollista valtaa, joka voisi olla heille avuksi hallitsijain ja kansain välisessä taistelussa. Kirkko tahtoi myös ilolla tukea heitä, sillä sen ja ruhtinasten edut ovat yhteisiä. Mutta turhaan odotetaan apua tältä taholta, sillä heräävillä joukoilla on enää hyvin vähän kunnioitusta papista ja valtiotaitoa kohtaan. Siitä huolimatta avun pyytämistä kirkolta kokeillaan. Niin esim. lakkauttivat Saksan valtiopäivät sen päätöksen, jolla v. 1870 jesuiitat ajettiin pois Saksasta, toivoen voivansa voittaa katolisen puolueen vaikutuksen armeijasäännösten tueksi. Anarkian ja yhteiskunnallisen sodan pelosta koetti Italian maallinen valta tehdä sovintoa Rooman kirkon kanssa. Tästä selitti pääministeri Crispi huomattavassa puheessa, että yhteiskunnallinen järjestelmä käy nyt turmiollisen ratkaisukohdan läpi. Olisi sen tähden välttämätöntä, että yhteiskunnalliset ja uskonnolliset voimat yhdistyisivät sopuisaan yhteisvaikutukseen tuota kunniatonta puoluetta kohtaan, joka on kirjoittanut lippuunsa: ”Ei Jumalaa, eikä kuningasta!” ja että yhteiskunta ryhtyisi taisteluun ottaen sotahuudokseen: ”Jumalan, kuninkaan ja isänmaan puolesta!”

Tämän pelon tähden ovat kaikki Euroopan yhteiskunnalliset voimat taipuvaisia sovitamaan itsensä paavin kanssa. Tämä toivoo sen tähden voittavansa paljon takaisin kadotusta vallastaan. Tämä asianhaara kävi selville paavin riemujuhlissa muutamia vuosia sitten, jolloin kristikunnan kaikkien valtioiden päät, Ruotsin kuningasta lukuunottamatta, antoivat paaville arvokkaita lahjoja. Yhteiskunnalliset vallassaolijat tuntevat itsensä heikoiksi heräävän maailman suuren voiman edessä, he muistuttelevat epätoivossaan paavikunnan, hirmuvaltiain, muinaista valtaa. He vihaavat hirmuvaltiasta, mutta ovat halukkaat tekemään suuria myönnytyksiä, jos he sen kautta voivat saada apua pitääkseen tyytymättömät kansat ohjaksissa.

Monet tunnustavat roomalaiskatolisen kirkon vaatimuksen, että nimittäin se on ainoa turva nousevaa sosialismin ja anarkismin virtaa vastaan. Mutta että tämä on tyhjää petosta, sen osoittavat olosuhteet korkeakatolisessa Belgiassa, jossa sosialismilla on ollut laatuaan ainoa menestys. Tästä on kreivi Paul von Hoensbrouck, joka ennen on kuulunut jesuiittaveljeskuntaan, mutta on nyt kääntynyt protestanttilaisuuteen, sanonut eräässä saksalaisessa sanomalehdessä, missä hän osoittaa, kuinka turhaa on etsiä apua tältä suunnalta:

”Katolilaisuus voi yhtä vähän pelastaa kansaa jumalankieltämisestä kuin sosialismistakaan. Tämä maa (Belgia), jota oikeudella on kutsuttu luostarien ja papiston maaksi, on tullut yhteiskunnallisen vallankumouksen Eldoradoksi.”

Ylenmääräiset sotavarustukset

Uhkaavan vallankumouksen pelko vie kaikki ”kristikunnan” kansat ylenmääräisiin sotavarustuksiin. Eräs lontoolainen sanomalehti mainitsee, että viiden Euroopan kansan sotakassat tekevät yhteensä 6,525,000,000 fr., ja tarkoitus kaikella tällä on hävittää ihmisiä

ja tavaroita sodassa. Ja Yhdysvaltain sotaosasto ilmoitti vuonna 1895 armeijain suuruuden seuraavasti: Itävalta-Unkarilla 1,794,175 miestä; Belgiassa 140,000; Englannilla 662,000; Ranskalla 3,200,000; Saksalla 3,700,000; Italiassa 3,155,036; Venäjällä 13,014,865; Espanjalalla (erikoisjoukkoja) 400,000; Sveitsillä (nostoväkineen) 486,000. Sitä vastoin on Yhdysvalloilla 141,846 miestä kehittyneitä joukkoja, mutta se voi aseistaa 9,582,806 miestä. Täytyy olla yhtä mieltä New York Heraldin kanssa:

”Ensi sota Euroopassa aiheuttaa tähän saakka tuntemattoman hävityksen. Ennen kuulumattomat armeijat ovat huolellisesti opetettuja ja aseistettuja melkein täydellisyteen saakka. Tosin väitetään, että nämä armeijat ovat rauhan takeina, mutta ne aiheuttavat niin suuria kustannuksia, että niiden painostuksesta välttämättömästi syttyy sota.”

Näiden laajalle ulottuvien sotavarustusten kautta täyttyy selvästi Joelin ennustus (3:9-11): ”Julistakaa tätä pakanain keskuudessa, pyhittäkää sota, herättäkää sankarit, lähestykööt, astukoot esiin kaikki sotamiehet! Takokaa vantaanne miekoiksi ja viikatteenne keihäiksi! Heikko sanokoon: ’Minä olen sankari!’ Kiiruhtakaa ja tulkaa, kaikki te pakanat ympäristöltä, ja kokoontukaa.” Eikö tämä huuto käy läpi koko maailman meidän aikanamme? Eikö niin hyvin vahva kuin heikkokin valmistaudu tulevaa taistelua varten. Eikö nimikirjko pyri vuodattamaan sodan henkeä miespuoliseen nuorisoon? Eivätkö kansat kokoa mahtavia sotajoukkoja, ja eivätkö ne verota ihmisiä melkein yli voimien valmistautuakseen sotaan, suureen hätään, jonka he näkevät nopeasti lähestyvän?

Huuto: RAUHA, RAUHA!

Mutta huolimatta siitä, että Jumalan tuomio kaikista kansoista on ilmeinen, ja huolimatta siitä, että monet äänet vastustamattomasti kohotetaan nykyisten asiain järjestystä vastaan, koettavat muutamat kätkeä pelkonsa huutamalla: ”Rauha, rauha!” vaikka ei rauhaa olekaan. Tämä huuto kuului suuresta laivaparaatista, joka pidettiin Pohjanmeren kanavan avajaisissa vuonna 1895. Saksan keisari, joka luottaa miekkaan erehtymättömänä välikappaleena rauhan rikkomuksia vastaan, oli kehottanut kaikkia kansoja lähettämään sotalaivoja (näitä rauhansäätäjiä) tähän juhllaisuuteen, ja yli sadan näitä liikkuvia rautalinnoituksia — niiden joukossa kaksikymmentä jättiläistaistelualusta — saapui, kaikki täysin aseistettuina ja kyeten kehittämään seitsemäntoista (engl.) peninkulman nopeuden tunnissa. Lontoon ”Spectator” sanoo, ”että on vaikeata käsittää sellaista voimaa, joka muutamassa harvassa tunnissa voisi lakaista pois suurimman merikaupungin ja hukuttaa maailman yhdistyneen kauppalaivaston meren pohjaan. Kieliin kokoontunut laivasto oli todennäköisesti suurimman mahdollisen taisteluvoiman edustaja, edellyttäen, ettei taistelu koskaan kestä kauempaa kuin räjähdysvarastot.” Nämä laivat varustuksineen maksoivat satoja miljoonia dollareja, ja noiden ylhäisten vieraiden kestitsemiseksi sai Saksan kansa maksaa 10,000,000 markkaa. Saksan keisarin ja vieraiden edustajien puheet koskivat ”rauhan uutta aikakautta,” mutta kauniita puheita ja kanuunain mahtavaa pauhua, millä kuninkaat ja keisarit julistivat: ”Rauhaa, rauhaa!” ei kansa tulkinut seuraavan sanoman täyttymiseksi: ”Maassa rauha ihmisten kesken, joihin hänellä on mielisuosio.” Se ei ehdottanut mitään parannusta yhteiskunnallisia vaikeuksia vastaan, ei mitään helpotusta köyhien ja onnettomien joukkojen taakoille, eikä se myöskään ollut vakuutus hyvästä tahdosta maan päällä, ei kansakuntain välillä eikä hallitusten ja kansain välillä. Se

oli sen tähden ilveilyä, suuri rohkea kansallisvääritys, ja kansa katseli sitä juuri sellaisena. ”The Chicago Chronicle” sanoi:

”Kielin luona tapahtunut näytelmä on mitä suurinta teeskentelyä. Kun rauhan työtä kiitetään, tehdään se mahtavien sotalaivojen läsnäollessa. Kuolevaiset viholliset kokoontuvat ja näyttävät aseitaan, kätkien vihollisuuden pakotetun ystävyiden taakse. Kohteliaisuudesta annetaan kannunain jyristä. Keisari itse sanoi kokoontunutta laivastoa rauhan ja Euroopan kansain yhteistyön vertauskuvaksi sen sivistyksen voimassa pysyttämiseksi ja kehittämiseksi, mutta kokemus opettaa päinvastaista. Se, jolla on pyssy, haluaa ampua sillä. Niin tarvitsee myös sotaa se kansa, joka on valmistautunut siihen. Ainoa, mikä uhkaa Euroopan rauhaa, on se tosiasia, että jokainen kansa on valmis sotaan. Kielin kanava tekee palvelusta sivistykselle, mutta sen avajaistapa ylisti raakalaisuutta. Se kaivettiin kaupan elvyttämiseksi, mutta se vihittiin kokoamalla kauppaa hävittäviä laivoja.”

Kovaääninen ja yhteinen huuto: ”Rauha, rauha!” vaikutti sitä olekaan, muistuttaa meitä voimakkaasti profeetta Jeremian kautta annetusta Herran sanasta: ”Pienimmästä suurimpaan asti he kaikki ahnehtivat väärää voittoa, profetoista alkaen aina pappiin asti he kaikki harjoittavat petosta. Ja kansani tyttären haavan he parantavat helpolla, sanoen: ’Rauha, rauha!’ vaikka ei rauhaa olekaan. He ovat joutuneet häpeään, sillä he tekivät kauhistusta; kuitenkin he eivät ota hävetäksensä häväistystensä eivätkä osaa olla häpeisänsä. Sentähden he kaatuvat kaatuvien joukossa; minun etsikkoaikani he kompastuvat, sanoo Herra.” — Jer. 6:13-15